

خبر

۳۰ اردیبهشت، برندگان شانزدهمین مراسم آیین موزه برتر معرفی می شوند

رئیس ایکوم ایران ضمن بیان شعار امسال ایکوم جهانی به مناسبت هفته موزه و میراث فرهنگی، برنامه‌های این نهاد غیردولتی برای این هفته را اعلام کرد. سیداحمد محیط‌طباطبایی، رئیس ایکوم ایران، در نشست خبری با بیان اینکه آموزش و پژوهش برای موزه‌ها، شعار امسال ایکوم جهانی به مناسبت هفته موزه و میراث فرهنگی است، گفت: خیلی از مشکلات از طریق موزه‌ها حل می‌شود، به‌همین دلیل وظیفه آموزش که برعهده موزه‌هاست، بسیار اهمیت دارد. اگر ما امروزه با بحران فرونشست روبه‌رو هستیم،باید بدانیم که موزه‌ها می‌توانند این مشکل را حل کنند و به ما بگویند که در گذشته چطور با آن برخورد می‌شده است.

او افزود: امسال شانزدهمین دوره آیین موزه برتر برگزار می‌شود و طی آن داوری بیش از صد موزه از سراسر ایران با حضور ۴۵ داور متخصص در حوزه میراث و موزه در ۱۴ شاخص اعلام‌شده برگزار و برندگان آن در مراسمی روز ۳۰ اردیبهشت ماه اعلام می‌شوند. البته ناگفته نماند که هشت شاخص جهانی است و از سوی ایکوم جهانی اعلام شده و مابقی شاخص‌های انتخاب، آن چیزی است که ما با توجه به شرایط کشور در ایکوم ملی به تصویب رساندیم، مثل شاخص‌های خلاقیت، کودک و نوجوان، تلاش برای بقا که بیشتر برای موزه‌های خصوصی معنا پیدا می‌کند و حتی مناسب‌سازی برای معلولان.

محیط‌طباطبایی ویژگی این دوره از مراسم آیین موزه برتر را استقبال بی‌نظیر موزه‌های شهرهای کوچک و روستاها اعلام کرد که نشان از توسعه فرهنگی مناطق مختلف کشور دارد.

دیگر برنامه‌های هفته میراث

رئیس ایکوم ایران گفت: نخستین برنامه هفته میراث فرهنگی امسال روز پنجم اردیبهشت با عنوان کنفرانس بین‌المللی موزه‌ها از طرف دانشگاه محقق اردبیلی و موزه تاریخ علوم برگزار شد و تا دهه اول خرداد ادامه دارد.

محیط‌طباطبایی برنامه‌های ایکوم برای هفته میراث فرهنگی را برگزاری کارگاه سفال در موزه آگینه، نمایشگاه نقاشی‌های آندره گدار در کاخ گلستان، نشست کودک و موزه در کاخ موزه نیاوران، نشست موزه و معلولان و نشست معماری و موزه در موزه فرش، سومین فیلم‌واره چشم هفتم در میراث در موزه سینما که به ابتکار مرجان حاجی‌رحیمی، روزنامه‌نگار باسابقه، کلید خورده، نشست مجموعه‌داران خصوصی در خانه اندیشمندان علوم انسانی،

نمایشگاه پوشاک ایرانی با همکاری پژوهشکده مردم‌شناسی در کاخ گلستان، روز جهانی حافظان صلح در باغ موزه قصر و نشست موزه‌های خصوصی عنوان کرد.

۴۰۰ رویداد در هفته میراث

در این نشست خبری، هادی میرزایی، مدیرکل موزه‌های کشور، با تأکید بر اینکه دولت و وزارت میراث فرهنگی فعالیت ایکوم ایران را به رسمیت می‌شناسد، گفت: ایران خود را عضو ایکوم جهانی می‌داند. شاید برداشت افراد از اینکه گفته بودند عضویت ایران لغو شده، این بود که ایکوم یک رکن دولتی دارد. ایکوم یک سازمان مردم‌نهاد و غیردولتی است که جریان‌ساز ایجاد موزه‌ها بوده است.

میرزایی در ادامه با بیان اینکه نزدیک به ۴۰۰ رویداد در موزه‌های کشور هم‌زمان با هفته میراث فرهنگی برگزار می‌شود، گفت: امسال از مسئول موزه، مدیر، امین اموال، کنشگر و فعال اجتماعی، پژوهشگر، مجموعه‌دار، راهنمای موزه و از یکی از اعضای استرداد اموال فرهنگی در هفته میراث فرهنگی تقدیر خواهد شد.

او گفت: روز ۲۹ اردیبهشت از ساعت ۹:۳۰ تا ۱۲ برنامه تجلیل از برترین‌های موزه‌داری برگزار می‌شود و هم‌زمان با آن ۱۴ نمایشگاه از آثار کمتر دیده‌شده یا دیده‌نشده در استان‌ها برپا می‌شود. رونمایی از السواح همانمنشی برنامه دیگر در هفته میراث فرهنگی است. این الواح شه‌ریور سال گذشته به ایران برگشت داده شد. معتقدیم باید از رویکرد ششی-محوری فاصله بگیریم. این-آثار از خانه دور مانده بودند تا بتوان روی آنها پژوهش کرد. حالا این آثار قرار است به نمایش درآید.

میرزایی گفت: در کشور ۸۲۹ موزه داریم و به طور استاندارد باید ۶۳۰ امین اموال داشته باشیم، اما فقط ۱۵۸ امین اموال داریم؛ باوجوداین وضعیت ثبت الکترونیکی اموال فرهنگی در سامانه جام به‌خوبی پیش می‌رود، تا جایی که در دولت سیزدهم تاکنون صد هزار اثر در سامانه جام ثبت شده است.

او همچنین از راه‌اندازی انجمن‌های دوستداران موزه‌ها در کشور نیز خبر داد و گفت: سعی شده اعتبار موزه‌ها در سالل ۱۴۰۳ افزایش پیدا کند تا موزه‌ها به آزمایشگاه‌های مرمت برای حفاظت از اشیاء مجهز شوند.

تهدید تا انکار؛ روش مدیریت بحران سیل در مشهد

ایران هنوز سیستم هشدار سیل ندارد

فرار رو به جلوی مدیران مشهد در ماجرای سیلاب مخرب

زینب رحیمی

خبرنگار محیط زیست

مقدار رسوبات زیادی وارد محدوده شهر شد.»

رفقار حیرت‌انگیز فرماندار تربت حیدریه

با وجود تخریب جاده‌ها، ورود رسوبات به خانه‌ها، تخریب خودروها و حتی مرگ و مفقودشدن تعدادی از هم‌وطنان در مشهد و فریمان که طبیعتا باعث ایجاد اضطراب و نگرانی در بین شهروندان شده است، فرماندار تربت حیدریه با ادبیاتی تهدیدآمیز گفته است: «شاید افرادی باشند که بخواهند از وضعیت و مشکلات به‌وجودآمده سوءاستفاده کرده و به تشویش اذهان عمومی و ایجاد دلهره و رعب و وحشت در بین شهروندان بپردازند. ضمن توصیه به این افراد برای پرهیز از پخش شایعات، باید بگویم که قطعا از طرف دستگاه‌های ذی‌ربط شناسایی خواهند شد و برخورد‌های لازم انجام خواهد شد.»

برنامه جامع آبخیزداری در ایران اجرا نشده

از سوی دیگر با اینکه سیل یک رخداد طبیعی است اما تاکنون برنامه‌ای برای کنترل سیل در مشهد و خراسان رضوی به صورت کامل و جامع اجرا نشده است. ضمن اینکه بی‌توجهی به حریم و بستر رودخانه‌ها کنترل سیلاب را دشوارتر کرده است. در این زمینه برهمت، استاد پژوهشکده خاک و آبخیزداری، می‌گوید: «سیل را می‌توان در بالادست حوضه آبی از طریق اقدامات مختلف آبخیزداری تبدیل به رواناب و آن را کنترل و ذخیره کرد یا در زمین نفوذ داد. تعدادی کار پراکنده آبخیزداری در برخی حوضه‌های آبی ایران انجام شده اما برنامه جامع آبخیزداری که در سطح کشور باشد، شکل نگرفته و اجرا نشده است.» روز چهارشنبه ۲۶ اردیبهشت‌ماه امسال در شهرستان کلات هم رودخانه هزارمسجد و رودخانه لاین طغیان کردند اما فاطمه رضایی، رئیس اداره منابع آب این شهرستان، سعی کرد با اشاره به دوره بازگشت طولانی‌مدت سیلاب در کلات، از مسئولیت خود شانه خالی کند. او با اشاره به اینکه در روزهای اخیر در شهرستان کلات شاهد بازگشت سیلاب‌هایی با دوره بازگشت بیش از ۲۵ سال و ۵۰ سال هستیم، گفت که «سیلاب هم مثل دیگر حوادث طبیعی است و قرار نیست هر سیلی با هر دوره بازگشتی بدون هیچ‌گونه خسارتی عبور کند، قطعا اگر سیلاب از حدی بالاتر باشد، باید حدی از خسارت را بپذیریم و غیرممکن است که شرایط ایمن برای عبور هر سیلی ایجاد کرد.

سیلاب ۲۵ساله است و قطعا سیلاب با دوره بازگشت بالاتر تبعات بیشتری خواهد داشت.» اخیر در شهرستان کلات شاهد بازگشت سیلاب‌هایی با دوره بازگشت بیش از ۲۵ سال و ۵۰ سال هستیم، گفت که «سیلاب هم مثل دیگر حوادث طبیعی است و قرار نیست هر سیلی با هر دوره بازگشتی بدون هیچ‌گونه خسارتی عبور کند، قطعا اگر سیلاب از حدی بالاتر باشد، باید حدی از خسارت را بپذیریم و غیرممکن است که شرایط ایمن برای عبور هر سیلی ایجاد کرد. سیلاب ۲۵ساله است و قطعا سیلاب با دوره بازگشت بالاتر تبعات بیشتری خواهد داشت.»

باید به ظرفیت طبیعی حوضه احترام بگذاریم

این ادعای رئیس آب منطقه‌ای کلات در حالی مطرح می‌شود که بنا بر گفته جهانگیر برهمت، کارشناس آبخیزداری، می‌توان سیلاب را در بالادست کنترل کرد. او توضیح می‌دهد: «وقتی بارش شدید و سیل در بالادست رخ می‌دهد، یک جا متمرکز نیست بلکه به صورت پراکنده است. در نتیجه این فشار آب را می‌توان در منشا کنترل و تبدیل به رواناب یا جریان‌های زیرقشری کرد یا آب را ذخیره کرد که به مجموع این کارهای آبخیزداری و آبخوان‌داری گفته می‌شود. البته اولین قدم برای آبخیزداری و آبخوان‌داری این است که کاربری اراضی را به‌درستی مشخص کنیم. به عبارت ساده‌تر باید برای هر نقطه از حوضه آبی با توجه به ظرفیت طبیعی آن، کاربری درستی تعریف کنیم.»

آبخیزداری شهری، راهی برای ذخیره سیلاب

این کارشناس آبخیزداری با اشاره به اینکه آبخیزداری شهری و آبخیزداری در بالادست حوضه آبی دو راهکار مهم برای جلوگیری از خسارت ناشی از سیل است، می‌گوید: «در مناطق مسکونی از طریق آبخیزداری شهری می‌توانیم بارش شدید را کنترل کنیم. می‌توانیم در شهری مثل مشهد، رواناب‌هایی که روی پشت بام خانه و ساختمان‌ها تشکیل می‌شود، جمع و آن را در مخزن ذخیره و در نهایت برای مصارف غیرشرب مثل شست‌وشو، فلاش‌تانک و آبیاری فضای سبز خانه‌ها و کوچه‌ها استفاده کنیم. دراین‌صورت رواناب در خیابان‌ها جاری نمی‌شود. در کلان‌شهر بزرگی مثل تهران که سالانه ۱۴۰ میلیون مترمکعب آب برای آبیاری فضای سبز استفاده می‌شود، می‌توان از رواناب‌های ناشی از سیل برای فضای سبز استفاده کرد.» برهمت ادامه می‌دهد که «در بالادست حوضه آبی هم

شرق

بچه‌های مهتاب

من و سرگذشتی ناخواسته

بچه‌های مهتاب، افرادی هستند که به دلایل مختلف از کودکی به دور از خانواده در مراکز شبه‌خانواده زندگی کرده‌اند. این افراد بعد از ۱۸سالگی و ترخیص از مراکز شبه‌خانواده بهزیستی، زندگی را به تنهایی پیش می‌برند. در تنهایی کار می‌کنند، درس می‌خوانند و ازدواج می‌کنند. بسیاری از آنها تمایلی به بازگ کردن گذشته خود ندارند و همین موضوع چالش‌های بسیاری را در مراودات روزمره آنها همچون ازدواج ایجاد خواهد کرد. سسمه یکی از بچه‌های مهتاب است که در نامه‌ای در مورد ترس‌هایش برای پنهان‌کاری‌هایی که داشته، نوشته است.

«زندگی گاهی بسیار سخت‌تر از چیزی که فکر می‌کنیم پیش می‌رود. ۱۸سالگی برای من بسیار سخت گذشت؛ از یک طرف باید از جایی که سال‌ها زندگی کرده بودم بیرون می‌آیم و از طرف دیگر باید تجربه یک زندگی در تنهایی کامل را شروع می‌کردم. وقتی از مرکز بیرون آمدم، تازه کنکسور داده بودم و منتظر نتیجه‌اش بودم. استرس آینده دیوانه‌ام کرده بود. حتی حضورم به تنهایی در خیابان و مراکز خرید باعث ترس و حس ناامنی‌ام می‌شد. خلاصه دانشگاه قبول شدم و کم‌کم وارد جمع‌های دوستانه شدم. در همان چهار سال هم‌کلاسی‌ام

به من پیشنهاد ازدواج داد و من هم قبول کردم. اوایل او از خانواده‌اش می‌گفت، با او بسدر مادر و خواهرهایش، از خاطرات کودکی و حیاط مادرزبگش، ولی من جز خاطرات مرکزی که در آن زندگی می‌کردم چیزی نداشتم. همان آنسک خاطرات را هم تعریف می‌کردم، با هزار سانسور و مخفی‌کاری، فقط بخش اندکی را روایت می‌کردم. بعد از شش ماه به خود آمدم و دیدم پنهان‌کاری‌هایم از خانواده

و گذشته‌ام آن‌قدر زیاد شده که حتی در هنگام بیان یک خاطره یا جمله ساده نیز استرس و ترسم بسیار زیاد می‌شود، چون امکان داشت اطلاعات ضدونقیض بسیاری بگویم و همه چیز خراب شود. با تمام این اشتباهات ما عقد کردیم. قرار ما بر این بود که خانواده همسرم چیزی از گذشته من ندانند. همه چیز من با دروغ و پنهان‌کاری پیش می‌رفت، روزهای سختی که حالا آرزو دارم دوباره به همان زمان بازگردم تا همه چیز را شکل دیگری پیش ببرم.

آنها خانواده بزرگی بودند که ارتباطات و معاشرت با هم یک موضوع مهم در بین‌شان بود. نباید یک سالی از نامزدی و عقد ما گذشته بود که خواستم همه چیز را به شکل درستش برای همسرم بازتعریف کنم. همه چیز را گفتم و حدود یک هفته از ناراحتی این همه پنهان‌کاری با من سرد برخورد می‌کرد و من فکر می‌کردم حالا دیگر همه چیز تمام شده، اما در ناباوری کامل یک روز به دیدن آمد

و با هم صحبت کردم. من را درک کرده بود و مدتی می‌گفت می‌خواهد کنار من بماند. در این شرایط ما فقط همه چیز را از خانواده‌اش پنهان کردیم. خلاصه ما ازدواج کردیم و مراسم عروسی ما بدون حضور هیچ خانواده‌ای از طرف من برگزار شد. من حتی دوست نداشتم کوچک‌ترین سرنخی از کودکی‌ام پیدا کنم. دوست داشتم همین زندگی را که با دستان خودم ساخته بودم پیش ببرم، چون همه چیزش را به خواست خودم ساخته بودم تا روزی که از طریق یکی از دوستانم، مادرم من را پیدا کرد؛ زنی درگیر اعتیاد شدید که دیگر چیزی از جوانی‌اش باقی نمانده بود. چند روزی از خجالتم این ماجرا را از همسرم پنهان کردم اما بعد به خودم گفتم چرا پنهان‌کاری؟ راستش خجالت می‌کشیدم، خجالت از چیزی که سهمی در آن نداشتم.

از مادرم خشم داشتم، خشمی به اندازه ۲۳ سال سنی که داشتم. خلاصه اتفاقی رخ داد که از آن می‌ترسیدم. همسرم خواست تا برای مادر و پدرش همه چیز را شفاف کند. دو ماه سختی را پشت سر گذاشتم و از خجالت تا چند هفته حتی روی رفتن به خانه مادر و پدر همسرم را نداشتم. رشن با هفت ماه بعد از ملاقات با من فوت کرد. با وجودی که از مادرم خشم داشتم، ولی ناتوانی‌اش باعث شده بود با او رفتار بدی نداشته باشم و عذاب وجدان چندانی در این مورد ندارم. اما عوارض آن همه اضطراب برای پنهان‌کاری‌ها هزار بیماری عصبی است که در جوانی با آن دست‌وپنجه نرم می‌کنم و هیچ‌کس جز ما بچه‌های شبه‌خانواده از آن خبر نداریم…»

عکس:همین‌پیش‌شده،ایران